

ницата, при *Малки Самоковъ* (между Мидия и М. — Търново и подъ Странджанскитъ склонове), до неотдавна се произвеждало желязо. Както пише графъ Marsigli (*Stato militari etc.* 56, 151), тукъ дори до 1829 г. сж се лѣяли топовни куршуми,

За сливенски мини презъ древно и римско врѣме нищо не се знае, защото такива рѣдко се посочватъ по изрични мѣста, а при това, както се видѣ, ние не знаемъ сжщинското име на Сливенското заселище презъ тия тѣй отдавнашни времена. Въ тоя смисълъ казаното за неговата непосредствена околностъ ще се отнася и за самия Сливенъ, още по-вече, че при самия Сливенъ има следи на минни ями и сгурии (напримѣръ подъ Синитѣ-камъни край „Змеевитѣ дупки“ и при нѣкои отъ близкитѣ нему села, както се забеляза въ хорографията на Сливенско¹⁾). Дали, обаче, минитѣ на югоизточна България, рано преди Христа, сж се разработвали съ подобаващи похватъ и полза, може да се сжди отъ известието, че беситѣ, които навремени сж достигали съ владенията си дори до Одринъ, сж обработвали златоносния и среброносенъ пѣськъ на рѣкитѣ Тунджа и Марица (*Tonzus* и *Hebrus*). Така, споменува се, че Александъръ Велики получавалъ отъ тѣхъ годишенъ доходъ хиляда таланти, съ които подѣржалъ най-добритѣ си войници и подкупвалъ грѣцкитѣ оратори. А знае се, че Югоизточна България влизала въ предѣлитѣ на Александровото царство (Ср. *Diodor. Siculus*, t. II, l. XVI, p. 88, ed. Wesseling, а сжщо и коментара на *Godefroy* върху кодекса на Теодосий, t. III, p. 496. *Cellarius*, *Geogr. Antiq.* I. 676, 857).

Презъ римско време имперската фабрика за *щитове* и други оржия е била въ Одринъ. Тукъ работѣло голѣма частъ отъ мѣстното население съ началници наречени *Fabricsenses* (*Volesins ad Amm.* XXXI, 6).

Великото движение на народитѣ даде новъ тласкъ на икономичния развой на Балканитѣ. Всички почти историци твърдятъ, че готи, хуни, българи и т. н. сж преплували Дунава и се запжтвали къмъ Цариградъ за грабежъ на богатство, или за златни откупи. Всички тия пришелни народи не сж били нито по-културни, нито по-индустриени отъ заваренитѣ въ полуострова римо-византийски поданици. Нѣкои отъ тѣхъ, които се поселили тукъ, влѣзли въ редоветѣ на народа като *работна* сила, отколкото като потрѣбителна. Еднички отъ пришелцитѣ — *славянитѣ*, целѣха покрайнинитѣ на югъ отъ Дунава, особно прѣзъ V-я и VI-я вѣкове, вече не като кжтове за грабежъ, гнѣзда на разбойнишки набѣги, а като земи за осѣдло поселване и траенъ поминѣкъ. Славянитѣ по

¹⁾ Въ турскитѣ грамоти за с. Вакѣфъ (Каваклийско), чийто манастиръ е основанъ отъ сливенския войвода Христо, се чете *Маданъ-дере*, което турско име издава тукъ нѣкои стари рудници (Ср. Иречекъ, Пжт. II, 698).